Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація вôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Франціісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ бдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 122. | Нинѣ: гр. к. Нікифора п. рим. к. Василія | Завтра: Лукіяна м. Вита Мод. | Второкъ 2 (14) червня 1892. | Всхôдъ сонця 4 г. 1 м.; заходъ 7 г. 58 м. Баром. 761 терм. + 20·3° + 12·0°. | Рôкъ II.

Наша суспôльна нужда.

VIII.

Якъ вже сказано, вôдновляєсь у насъ интеліґенція изъ свого природного пня выключно лишь въ мужескôй лініи черезъ высше образоване. Нашь селянинъ або мѣщанинъ посылаe лишь хлопця на высшу науку и тягне ся зъ послѣдного, абы его вывести въ люде. Рѣчь зовсѣмъ природна, що вôнъ въ своѣмъ змаганю бере собѣ примѣръ изъ свого найблизшого окруженя. Когожъ вôнъ видить? — на селѣ родовитого пана, властителя бôльшои посѣлости и его службу, священика и народного учителя, а въ мѣстѣ лихого и бѣдного ремѣсника, торговельника жида и урядника або професора. Зъ помѣжь нихъ вышукуe вôнъ собѣ идеалъ для своеи дитины. Паномъ селяньскій сынъ не може стати; учителемъ, для него за мало, але станъ духовный якъ разъ для него пôдходить. Въ мѣстѣ зновъ ремѣсло не потягаe; торговля вôдстрашуe, бо до неи треба не такъ великои науки якъ практики и проворности, а ще бôльше грошей; наукою же можна добити ся до стану урядничого и професорского. Сѝ обставины поясняють намъ отже то анормальне зъявище, що найбôльша часть выробляючои ся у насъ свѣжои интеліґенціѣ кидаe ся до стану духовного, а лишь сорозмѣрно дуже мала шукаe для себе способу до житя въ свѣтскихъ званяхъ. Въ сѣй меншôй частинѣ выдимо зновъ ту прояву, що бѣднѣйшѝ способлять ся до званя учительского, заможнѣйшѝ зновъ вôддають ся студіямъ правничимъ и медициньскимъ. На ремѣсла, промыслъ и торговлю у насъ майже нѣхто не зважаe.

Розумѣe ся, що той подѣлъ розвою нашои интеліґенціѣ зъ найнизшихъ клясъ, якій мы повысше представили, есть лишь загальный; вôнъ не есть и не може бути безъ вымки; але кождый признасть намъ, що такъ переважно у насъ дѣe ся. Приглянь можь ся теперь, якъ выховуeсь у насъ одиницѣ, що опôсля мають заняти мѣсце середъ интеліґенціѣ.

Хлопця вôддають до школы звычайно зъ тымъ и въ тôмъ, що Богъ давъ. Дають его „на станцію“, значить ся, платять за кутикъ въ хатѣ у людей найбѣднѣйшихъ, а харчь, коли близько, доставляють зъ дому; колижь нѣ, то платять и за харчь. Тѝ, що приймають „на станцію“, уважають то для себе за рôдъ заробку, впрочôмъ не журять ся зовсѣмъ про дитину, бо не мають до того нѣ знаня нѣ волѣ. Якій есть вплывъ такихъ станцій на выховане, не потребуeмо розписувати ся, бо се рѣчь у насъ загально звѣстна; але наведемо для илюстраціѣ хочь кôлька драстичныхъ примѣрôвъ. Кôльканацять лѣтъ тому назадъ вôднаймало кôлькохъ студентôвъ ґимназіѣ въ Бережанахъ станцію у жида въ коршмѣ на Адамôвцѣ за св. Николаємъ; що они тамъ здорово покрѣпляли ся й сивухою, се здаeсь бути рѣчь природна. Въ тôмъ же самôмъ мѣстѣ стоявъ оденъ студентъ зъ ґимназіѣ „на станціи“ у гарбаря и ночами ходивъ зъ челядниками гарбарскими розбивати пекарскѝ будки, ажь на конець дôставъ ся въ руки поліціѣ. Въ Коломыи въ першихъ початкахъ заложеня тамошнои ґимназіѣ стояло у шевця Лехника ажь пять чи шѣсть хлопцѣвъ и то вже трохи старшихъ, на станціѣ; въ однôй малôй хатчинѣ мѣстили ся тамъ, ґазда и ґаздиня, двое ихъ дѣтей маленькихъ, студенты, порося, кôлька курокъ и шевскій варстатъ въ видѣ низького а широкого тапчана, на котрôмъ ночею спало трохъ студентôвъ; оденъ спавъ на печи а оденъ разомъ зъ ґаздою и ґаздинею на постели. Въ Бучачи знали мы одного студента, що стоявъ на станціи у чоловѣка, котрый удержувавъ дôмъ розпусты и стоявъ „въ торговельныхъ“ зносинахъ зъ Константинополемъ. Въ Чернôвцяхъ бувъ студентъ, що стоявъ на станціи у одного малого цукорника а его обовязкомъ було пôдчасъ ярмарку и св. Петра и Павла спати на ринку пôдъ шатромъ, де продавали ся въ день медôвники.

Все то були студенты Русины, котрѝ такими дорогами, а попри то и наукою здобували собѣ вступъ до клясы интеліґентнои. Коли котрый зъ нихъ выйшовъ дѣйстно на интеліґентного и статочного чоловѣка, то бу-

3

Копальники скарбôвъ въ Мокатамѣ.

Оповѣдане зъ египетского житя. — О. Ф. Талаба.

(Конець).

Въ двѣ годины опôсля зайшовъ Чіпріяно до печеры копальникôвъ скарбôвъ въ мокатамскихъ горахъ. Анѣ слѣду не було видко, щобы тутъ жили якѝсь люде. Чіпріяно надслухувавъ довго, ажь почувъ якійсь глухій гукъ, якъ колибъ хтось далеко въ горѣ що бивъ молотомъ. Не знаючи, що робити, стоявъ вôнъ передъ тыми трома чи чотирома темными отворами. Чи заходити ему туды, чи може Персы й зъ вôдси его почують. Пустивъ ся кôлька крокôвъ до середины, але тутъ зробило ся такъ темно, що ему здавалось, що лѣпше буде, коли вôнъ ихъ закличе. Пôдоймивъ отже камѣнь изъ землѣ и вдаривъ нимъ кôлька разôвъ сильно по скалѣ; видко, що голосъ понѣсъ ся по масивнôй скалѣ, бо заразъ притихли правильнѝ удары молота въ серединѣ горы, а за кôлька хвиль появивъ ся и молодый Персъ въ однôмъ изъ меншихъ отворôвъ; на даный знакъ выйшовъ за нимъ и старикъ якъ той духъ.

— То ты, мôй сыну, — вôдозвавъ ся вôнъ, подаючи Чіпріянови руку. — Першій разъ, коли ты до насъ зайшовъ, принѣсъ ты намъ щастe, аллахъ справивъ тебе до насъ, вытайже намъ и нинѣ и завсѣгды!

— Хибажь таки були у васъ злодѣѣ? — спытавъ Чіпріяно.

— Були, тѝ негôдники; але аллахъ помôгъ намъ такъ ихъ вôдогнати, що утѣкали якъ злѝ духи. Будуть вже бояти ся Джебеля ель Хіюші и будуть его далеко обходити.

— И вы вôдогнали ихъ безъ всякого оружя?

— Въ серци побожного чоловѣка есть вѣра, а въ серци злочинця забобоны. Мы ужили до своеѣ обороны невинного вѣтру; вôнъ завивъ по крутыхъ проводахъ печеры и погасивъ имъ ихъ лучиво; коли они такъ середъ темноты не знали, що почати, пôдпалювали мы то тутъ то тамъ малѝ купки пороху, що уживаeмо до розлупуваня скалъ, а они такъ перепудили ся, що повтѣкали. А видко, що не зъ добромъ сюды прийшли, бо ось той нôжь, що его тутъ загубили.

— Я дуже радъ, що то имъ не удало ся, — сказавъ Чіпріяно — але, коли ваша ласка, скажѣть, хто вы такѝ?

— Менѣ на имя Абделмелекъ ель Техрані, а мôй сынъ зве ся Любъ. А тобѣ якъ на имя?

— Чіпріяно Конті. Знаешь, Сіде Абделмелеку, що мене нинѣ сюды привело?

— Кажи, сыну, кажи смѣло!

— Я полюбивъ дѣвчину та не можу зъ нею пôбрати ся, доки не буду мати певнои сумы грошей. Абы заробити собѣ тѝ грошѣ, буду вамъ помагати копати за скарбомъ. Дасьте менѣ частину, коли его добудемо?

Старый Персъ усмѣхнувъ ся и споглянувъ при тôмъ на свого сына, а вôдтакъ вôдозвавъ ся: „Ходѣмъ до середины, а тамъ объ тôмъ поговоримо“.

Всѣ три зайшли до темнои печеры. Уйшли може вôсѣмъ або десять крокôвъ, коли молодый Персъ вôдхиливъ якѝсь деревлянѝ дверцѣ, черезъ котрѝ повѣявъ сильный вѣтеръ. Вчинили ся нѣбы въ якôйсь малôй комôрчинѣ, до котрои зъ горы черезъ розколину въ скалѣ заходило достаточно свѣтла и воздуха. Тутъ були розстеленѝ на земли двѣ овечѝ кожѣ замѣсть постелѣ для мешканцѣвъ печеры, а въ кутѣ була купка пѣску, котрымъ правовѣрнѝ зъ браку воды мыли собѣ руки,[1]) дальше стояла банька зъ червонои глины и було огнище зъ камѣня — отъ и вся обстава сеи хатчины въ скалѣ.

Посѣдали собѣ на кожѣ, а старый почавъ говорити:

— Чи знаешь ты ту пословицю: „Пытай ся за сусѣдомъ, закимъ зайдешь до хаты а товаришемъ подорожи, закимъ выберешь ся въ дорогу. Запамятайже собѣ ее добре. Хочешь стати у насъ на роботу, хочешь разомъ

[1]) Магометане молять ся пять разôвъ на день и за кождый разъ передъ молитвою мусять мыти руки; колижь не мають воды, якъ то буваe неразъ въ пустыняхъ, то берутъ пѣсокъ и удають, що нѣбы то мыють нимъ руки якъ водою.

ло се хиба лишь якесь чудо. Кôлько зъ молодежи змарнувало ся въ той спосôбъ зовсѣмъ, а кôлько поступило моральными калѣками въ круги интелиґенціѣ, можна собѣ легко представити. А треба мати то на увазѣ, що такъ дѣяло ся не лишь колись, але дѣє ся ще й до нинѣ. Пôдъ симъ взглядомъ у насъ дуже мало поправило ся.

А може щасливѣйша була доля тыхъ, що дôстали ся до бурсъ, котрѣ вôдъ початку шѣстьдесяти рокôвъ настали у насъ въ декотрыхъ бôльшихъ мѣстахъ? Исторія нашихъ бурсъ вымагала бы зовсѣмъ окремыхъ студій, колибъ хто хотѣвъ представити вѣрно образъ ихъ дѣяльности и вплыву на выхованє нашои молодѣжи. Цѣль въ ихъ закладаню була безперечно добра и благородна, але дорога до тои цѣли була зовсѣмъ схиблена. Та й не диво; середъ неподготовленои и недозрѣлои суспôльности не могли и того рода институціи розвинути ся такъ, якъ того бы було потреба. Бурсы нашѣ не лишь въ самыхъ початкахъ, але ще й до нинѣ, стали у насъ институціями, пригадуючими дуже середновѣчнѣ бурсы н. пр. въ Кієвѣ, а молодѣжь, що выховуєсь въ нихъ на интелиґенцію, нагадує тыхъ вандрôвныхъ студентôвъ, що то въ середновѣчныхъ часахъ волочили ся по Нѣмеччинѣ вôдъ мѣста до мѣста зъ горшками въ рукахъ и торбами на плечахъ та спѣвами по церквахъ и приватныхъ домахъ, старали ся порушити серця богатшихъ мѣщанъ. Побачимо то найлѣпше на примѣрахъ въ слѣдуючôмъ.

Допись.

Зъ Дрогобицкого.

(Вôдкрытє читальнѣ въ Стороннѣ.)

Въ закутку гôръ Карпатъ въ селѣ Стороннѣ, повѣта дрогобицкого, вôдкрыто дня 29 мая с. р. читальню. Коло 3. годины по полудня явились въ громадской канцеляріи запрошенѣй гостѣ. Зъ Пôдбужа пріѣхали: о. Куривчакъ, пп. начальникъ суду Рѣвакович, надлѣсничій Гандерка, нотарь Гординьскій и богато селянъ, а зъ Опаки учитель Г. Татомиръ и оденъ селянинъ. Своихъ людей було дуже богато.

Першій забравъ слово о. Е. Кушнѣръ. Въ короткой промовѣ пояснивъ вôнъ значѣнє читальнѣ, заохотивъ зôбраныхъ, щобы вписували ся численно въ члены читальнѣ и вказавши, кому мы свобôдный розвôй маємо завдячити, пôднѣсъ многолѣтство Є. Вел. Цѣсареви. Всѣ зôбранѣ вôдспѣвали сю пѣсню.

Вôдтакъ выступивъ начальникъ громады п. Осипъ Левицкій. „Блукаючи яко жовнярь по свѣтѣ — сказавъ вôнъ — бачивъ я рôжнѣ народы, бачивъ бѣдныхъ и богатыхъ, просвѣченыхъ и темныхъ. И переконавъ ся я, якъ добре жиє ся тымъ, у кого просвѣта стоить высоко. Тому вернувши въ свое село, старавъ ся я всѣми силами пôднести просвѣту и вкôнци по довгôй праци за людскою помочію менѣ се бодай въ части удалось. Вôдъ кôлькохъ лѣтъ уже маємо въ селѣ школу, а теперь и свою читальню.“ При кôнци своеи промовы просивъ вôнъ зôбрану интелиґенцію, щобъ щиро вôдносилась до простого люду та помагала ему въ его змаганяхъ до просвѣты и добробиту.

По промовахъ вписало ся до читальнѣ 52 членôвъ, а тѣ выбрали до выдѣлу о. Кушнѣря головою, Осипа Левицкого, Томашка, Ґерляка и Петрущака выдѣловыми, а Клиська и Ґерляка заступниками выдѣловыхъ. Члены зложили досыть значну суму грошей, а зъ гостей пп. Гординьскій, Рѣвакович и Гандерка запомогли також читальню значно.

По зборахъ вôдбула ся гостина, въ котрôй взяли участь зôбранѣ гостѣ и селяне.

Читальня въ Стороннѣ — се дѣло начальника громадского п. Осипа Левицкого, котрый и коштôвъ власныхъ не жалувавъ, щобъ въ его селѣ побôчь школы для дѣтей станула ще школа и для старшихъ. Вôнъ також значнымъ коштомъ принимавъ всѣхъ гостей и членôвъ. Сподѣватись треба, що якій вôйтъ така громада буде.

Гость.

Переглядъ політичный.

Вчера вôдбула ся конференція угорского министра фінансôвъ Векерлього зъ австрійскимъ міністромъ фінансôвъ въ справѣ предложень валютовыхъ. Пôсля Sonn-u. Montags-Ztg. ухвалено вôдложити розправы валютовѣ въ Палатѣ пословъ ажь до осени. Зъ Будапешту знову доносять, що въ наслѣдокъ проволѣканя сеи справы въ австрійской комісіи дотычнѣ предложеня не стануть закономъ передъ феріями парляментарными, бо угорске правительство буде чекати ажь доти, доки австрійскій парляментъ не поробить въ тыхъ предложеняхъ деякихъ змѣнъ. Австрійскій парляментъ упораєсь може зъ тыми предложенями ажь до ферій а тогды вôдложенє обмежить ся лишь на угорску палату пословъ котра буде могла поробити въ угорскихъ предложеняхъ такѣ самѣ змѣны, якѣ поробить австрійскій парляментъ.

Зъ Петербурга доносять до N. fr. Presse, що тамошнѣ круги офіціяльнѣ дуже не радѣ зъ гостины вел. кн. Константина въ Пансі. Вел. князь мавъ зробити сей крокъ зъ власнои иніціятивы, за що одержавъ вôдъ царя нагану. Єсть то очевидна вымôвка по довершенôмъ фактѣ; прецѣ вел. кн. Константинъ мôгъ знати доносимôсть свого кроку и бажаня царя.

Розôйшлась вѣсть, що Хина высылає великѣ масы войска на Памѣръ, выжину въ середнôй Азіи звану „Дахомъ свѣта“, зъ котрои значну часть загорнула вже Россія.

Италіяньскій парляментъ ухваливъ въ тайнôмъ голосованю 261 голосами противъ 189 провізоричный буджетъ на шѣсть мѣсяцевъ. Була се несподѣвана побѣда кабінету Джолиттіого, котрый не бôльше якъ на 40 голосôвъ бôльшости має для себе.

Болгарского єпископа Теодосія въ Скоплю усунувъ ексархъ болгарскій зъ его становища нѣбы то задля того, що вôнъ незаконнымъ способомъ хотѣвъ зробити болгарску церковь въ Македоніи независимою и пôдвысшити свои доходы. Теодосій внѣсъ жалобу на екзарха. Показує ся, що въ цѣлôй сѣй справѣ грає ролю интриґа россійска, позаякъ Теодосій бувъ прихильникомъ теперѣшного правительства болгарского.

Новинки.

Львôвъ дня 13 червня.

— **Громадѣ Будзинъ**, въ повѣтѣ яворôвскôмъ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 100 вр. запомоги на докôнченє будовы школы.

— **Именованя.** Є. Екс. П. Намѣстникъ именувавъ рахункового пôдофіцира I. клясы при 95 полку пѣхоты у

зъ нами робити. А чи знаєшь ты насъ? А може мы заставимо тебе тяжко робити а вôдтакъ замѣсть заплаты, котрои ты сподѣваєшь ся, зарѣжемо тебе? Хтожь бы о тôмъ довѣдавъ ся? А ты? Або мы знаємо, чи ты не якій зрадникъ?... Але досыть того. Злодѣямъ та розбôйникамъ, що приходять по ночи, менѣ годѣ сказати: „Не знайдете у насъ нѣ золота нѣ грошей“ — але тобѣ то можу сказати, що то не дорогоцѣнности анѣ не грошѣ зъ минувшихъ столѣтій, за котрыми мы туть въ горѣ копаємо. Певно, що то скарбъ, котрый я сподѣваю ся вôдкопати, але не такій, що въ рукахъ кождого чоловѣка має однакову вартôсть; я, мôй сыну, копаю за скарбомъ духа, котрый въ письмахъ великои мудрости зложено разомъ зъ тѣломъ въ могилу славного шеха ель Маґверіого. Колибъ я его добувъ, то втѣшивъ бы ся нимъ бôльше, якъ колибъ докопавъ ся жилы золота грубои на цѣлу стопу.

Чіпріяно покивавъ недовѣрчиво головою. Абделмелекъ доглянувъ то и сказавъ: Не вѣришь? Я знавъ, що тебе не вдоволить то, що тобѣ скажу. Та й якъ тому живо бiючому серцю молодця зрозумѣти то до чого стремить старый! Памятай собѣ, що двохъ єсть ненаситыхъ: той що хоче все знати и той, що хоче все мати. Вѣрь менѣ, що менѣ пôдъ конець мого житя не забагло ся розбогатѣти. Теперь вже знаєшь мôй сыну, за чимъ мы тутъ шукаємо. Коли хочешь, иди; коли хочешь, лишай ся. Коли лишишь ся, то будемо зо всѣмъ честно дѣлити ся, ты зъ нами роботою, мы зъ тобою скупенькою стравою и водицею зъ баньки. Колижь аллахъ дозволить — а у него все можливе — що намъ посыпле ся и того металю, которого тобѣ такъ забагає ся, то й нимъ подѣлимо ся зъ тобою — присягаюсь тобѣ на святу могилу пророка! — Але письма мôй сыну, то лишь моя власнôсть! Пристаєшь на то?

Зъ тыхъ слôвъ старого говорила така правда, що Чіпріяно вже не сумнѣвавъ ся, що Персы не шукають за скарбами. Не мавъ що у нихъ робити. Коли пращавъ ся зъ ними, сказавъ старый Персъ до него: „Закимъ пôдешь, послухай слôвъ старого Абделмелека, котрый також колись бувъ молодый. Правда, що молодый чоловѣкъ не стане чужою радою мудрый, лишь власный досвѣдъ научить его розуму. Але запамятай собѣ отсѣ слова: Хто въ житю лишь забагає, того товаришемъ єсть нужда; роби, бо лишь въ роботѣ єсть благословеньство житя; памятай собѣ також що терпеливôсть єсть ключемъ до радости а поспѣхъ ключемъ до жалю. А теперь иди въ мирѣ“.

Чіпріяно зôйшовъ зъ Аюбомъ на долину бѣднѣйшій о одну надѣю. По дорозѣ розповѣвъ ему молодый Персъ, що его батько богато лѣтъ тому назадъ зайшовъ бувъ до Калькуты²) и тамъ знайшовъ мѣжь старыми арабскими рукописами одну, въ котрôй була звѣстка про мудрôсть шеха Макверіого. Въ звѣстцѣ тôй було сказано, що разомъ зъ его тѣломъ вложено до могилы, також и его письма, зъ котрыхъ одно має славу найбôльшои мудрости. Абделмелекъ завзявъ ся вôдшукати то письмо и тому жиє вже бôльше якъ рокъ зъ далека вôдъ всѣхъ людей, мучить ся и майже не ѣсть нѣчого. То его зовсѣмъ не страхає, що робота поступає лишь дуже поволи и що мабуть не доведе до нѣчого, бо всѣ могилы, якѣ они доси розкопали, були порожнѣ; видко, що ихъ хтось може вже сотки лѣтъ тому ограбивъ.

— А ты хотѣвъ бы вже разъ выдобути ся изъ сеи горы? — спытавъ Чіпріяно молодого Перса, коли ишли вôдтакъ мовчки коло себе.

— У мене дома єсть же молода жѣнка и малый сынокъ — сказавъ вôнъ тужнымъ голосомъ, але вôдтакъ щось надумавъ ся и додавъ: Аллахъ-Керімъ, тажь не лишу старого батька самого. Бувай здоровъ!

Коли Чіпріяно по якôмсь часѣ обернувъ ся, побачивъ молодого Перса, якъ той стоявъ на горѣ и не рушавъ ся та заєдно дививъ ся на жовту пустыню.

* * *

Вôдъ того часу не разъ вже розливавъ Ніль свои урожай приносячѣ воды сподоми по долинахъ попôдъ мокатамскі горы. Чіпріяно ставъ вже бувъ майстромъ и привѣвъ свою Софійку изъ столярнѣ до сѣдлярнѣ, хоче не добувъ того скарбу, на котрый мавъ таку

²) Мѣсто въ Азіи надъ моремъ въ переднôй Индіи, въ провінціи Бенґаль.

Львовѣ, Казимира Кочоровского, провізоричнымъ канцелѣстомъ ц. к. Намѣстництва.

— **Конкурсы.** Окружна Рада школьна въ Перемышли ровписує конкурсъ на посады: 1) управителя 6-клясовои школы мужескои въ Перемышли зъ платнею 800 зр. и мешканємъ, евентуально на посаду другого учителя при тôй школѣ зъ пратнею 770 зр.; 2) старшого учителя при 4-клясовôй школѣ мужескôй въ Перемышли зъ платнею 770 зр.; 3) молодшого учителя при тôйже школѣ зъ платнею 495 зр. и 4) учителя при школѣ етатовôй въ Гороховцяхъ зъ платнею 300 зр., огородомъ и 1 моргомъ поля. — Превидія Суду краєвого ровписує конкурсъ на посаду адъюнкта суду краєвого зъ речинцемъ до 30 н. ст. червня. — Выдѣлъ повѣтовый въ Рогатинѣ ровписує конкурсъ на посаду секретаря повѣтового зъ платнею 1000 зр. Подавати ся треба до 15 н. ст. липня. — Выдѣлъ кр. оголошує конкурсъ на посаду вандруючого учителя ветеринарії зъ платнею 1500 зр. и 500 зр. на кошты подорожи. Подання треба вносити до 15 липня. — Маґістратъ мѣста Коломыѣ оголошує конкурсъ на посаду адъюнкта будôвництва при тамошнôмъ маґістратѣ зъ рôчною платнею 600 зр. и 20% додаткомъ активальнымъ. Подання вносити треба до 30 червня. — Комната нотаріяльна Перемыско-Самбôрско-Сяноцка ровписує конкурсъ на посаду нотаря въ Сяноцѣ евентуально въ иншôй якôй мѣсцевости. Подання треба вносити до 20 червня.

— **Испытъ на учителѣвъ ґімназіяльныхъ** зложили пп.: Володимиръ Кмицикевичъ, Михайло Костецкій и Иванъ Прийма. Пп. Кмицикевичъ и Прійма складали испытъ зъ фільольоґіѣ клясичнои яко предмету головного, а зъ языка руского яко предмету побôчного, п. Костецкій же зъ языка руского яко предмету головного а въ фільольоґіѣ яко предмету побôчного. Рôвнож учитель п. Юліянъ Вагилевичъ доповнивъ свôй испытъ учительскій языкомъ рускимъ яко предметомъ головнымъ.

— **Нову стацію телеґрафічну** въ Шклѣ, въ повѣтѣ яворôвскôмъ вôддано для загального ужитку на часъ сегорôчного сезону купельного. Служба денна при телеґрафѣ обмежена.

— **Новый урядъ почтовый.** Зъ днемъ 1 липня 1892 р. вôйде въ житє ц. к. урядъ почтовый въ Пышници, въ повѣтѣ нискôмъ, въ звичайнымъ кругомъ дѣланя. Округъ доручень сего уряду становити будуть громады и обшары двôрскі въ оселями: Судолы, Ольшовець, Шевчики и обшаръ двôрскій въ Клизовѣ. Урядъ сей одержить полученє въ сѣтею почтовою за помочею одноразовои почты пѣшои до Ниська.

— **Товариство „Соколôвъ“.** Вчера въ комнатахъ „Рускои Бесѣды“ зôбралось кôлькадесять молодежи, радити надъ заложенємъ руского товариства ґімнастичного. Перше всего радили, чи товариство має такъ якъ подобнû польскû и ческû товариства называтись лишь однымъ словомъ „Соколъ“, чи назвати єго „Руско-украиньскій Соколъ“. Гадка друга взяла верхъ; рѣшено называти нове товариство „Руско украиньскимъ Соколомъ“. Вôдтакъ выбрано комісію зъ 18 членôвъ, котра має занятись передвступными роботами до заложеня товариства.

— **Лѣчничій закладъ „Марїєвка“** коло Львова отвирає львôвскій промысловець, п. Браєръ. Отворенє вôдбудесь дня 15 с. м. Зарядъ закладу удѣляє на жаданє всякихъ информацій.

— **Жертвы Прута.** Купаючи ся въ Прутѣ утопили ся: стражникъ фінансовый въ Лужанахъ Іосифъ Валента, Марія Боднарюкъ въ Боянахъ и Франциска Капрічукъ въ Новоселици.

— **Незвычайнû хоробы.** Зъ Пôдволочискъ пишуть до Przegląd-у, що тамъ замѣчено слабôсть, на котру нашû люде й назвы не мають. Нѣмцѣ въ Каринтіи, де тую недугу недавно такожь спостережено, назвали єѣ Schweissfrieseln. Вôдъ мѣсяця майже загнѣздилась она въ Пôдволочискахъ и сусѣдныхъ селахъ и вже померло на ню кôлькоро людей. Хорый на таку недугу дôстає сильну дрожь и ломанє въ цѣлôмъ тѣлѣ. Потôмъ слѣдує дуже сильна горячка, а по нѣй являєсь высыпка на тѣлѣ. Бѣднû люде думають, що се тифъ. Однакъ недуга ся не триває довго и не нѣвечить здоровля такъ, якъ тифъ. Лѣкарѣ повиннû розслѣдити сю дивну слабôсть. — Въ Россіи знову, въ воронѣжскôй ґуберніи, особливожь въ полудневыхъ єѣ повѣтахъ, заселеныхъ Русинами, панує епідемія, такъ звана цинґа. Ознаки сеи хоробы такû: тѣло пухне, ясна псують ся, на лици, рукахъ, ногахъ появляють ся кровавû пятна, а до 2—3 мѣсяцѣвъ наступає смерть. Декотрû люде, зараженû цинґою, слѣпнуть, а особливо дѣє ся се зъ малыми дѣтьми, котрыхъ матери дôткненû сею хоробою; у такихъ дѣтей часто заломлює ся око и вытѣкає. Головною причиною цинґи вважають лѣкарѣ ослабленє орґанізму въ наслѣдокъ недостаточнои нужденои поживы. Щобы запобѣчи дальшому ширеню епідеміѣ, закладають окружнû земскû управы по селахъ ѣдальнѣ, де подають вôдповѣднû стравы, а особливо стравы квасковатû, бо лѣкарѣ дôйшли до того, що цинґа мѣжь иншимъ и зъ тои причины такъ дуже ширить ся въ полудневыхъ повѣтахъ, що тамошнû Русины бôльше любують ся въ солодкавыхъ стравахъ нѣжь въ квасковатыхъ.

— **На смерть придушеный.** Арендарь пропінацїѣ зъ Мосорôвки, Берґеръ, ѣдучи до Косова, перевернувъ ся близько Погорилôвки въ повнымъ возомъ такъ нещасливо, що попавши пôдъ него сейчасъ згинувъ.

— **Громы и зливы.** Въ Князинчахъ въ Рогатинщинѣ ударивъ минувшого тыждня громъ въ школу пôдчасъ науки. Дѣти старшû повтѣкали, а меншû попадали пораженû на землю. Вôдтакъ вынесли ихъ на дворъ и за яку годину прыйшли они до себе. Громъ ударивъ въ коминъ и запаливъ пôдлогу, але селяне загасили. — Зливы въ дняхъ 7 и 8 с. м. ушкодили зелѣзничû насипы пôдъ Скавиною такъ, що рухъ товаровыхъ поѣздôвъ здержано. Рѣка Раба выступила зъ берегôвъ и ушкодила збôжє на значнôмъ просторѣ велицкого повѣта. Мôстъ пôдъ Добчицями ушкодженый. — Повенѣ Дунаю и єго доплывôвъ поробила величезнû шкоды въ богато мѣсцевостяхъ. Въ Вѣдни пороблено всякû приготовленя на выпадокъ, колибъ повѣнь змогла ся. — Вода въ Вислѣ опадає. Въ Кольбушовôй рѣка Віль залила часть мѣста и поробила великû шкоды въ сѣножатяхъ та збôжу. Поля и луки выглядали якъ одно велике озеро.

Штука, наука и лїтература.

— Руска лїтература перекладова збогачуєсь щоразъ бôльше. Сими днями вышла въ перекладѣ рускôмъ, правописею фонетичною, знаменита повѣсть Г. П. Данилевского „Збігцї в Новороссії.“. Она займає 337 сторôнъ друку у 8-ку. Перекладъ выготовили В. Р. и М. Ч. Цѣна 1 зр.

— До ческого „Зборника свѣтовои поезіѣ“, котрый выдає ческа академія наукъ, приготовляє панна Ружена Єсеньска, писателька въ Празѣ, выбôръ Шевченковыхъ поезій. — Для тоижь академіѣ выготовляє п. Фр. Ржеґоржъ першій выпускъ свого обширного етноґрафічного дѣла про австрійскихъ Русинôвъ. Першій выпускъ буде мѣстити въ собѣ: „Свята и днѣ цѣлого року пôсля гр. кат. календаря.“

Всячина.

Сплячій столярь. Подôбный выпадокъ, якій приключивъ ся бувъ свого часу гôрникови въ Мысловицяхъ Лятусови, що то спавъ пять мѣсяцѣвъ, а вôдтакъ и померъ, ставъ ся теперь въ Шарльотенбурзѣ коло Берлина. Зъ вôдтамъ доносять такъ: Столяръ Фридрихъ Бушъ, мужчина 50-лѣтный, прийшовъ тамтои недѣлѣ чогось дуже роздразненый зъ Берлина. Вôнъ розповѣдавъ, що попавъ ся бувъ въ якесь збѣговиско, котре ажь полїція мусѣла розганяти. Бушь лягъ опôсля спати и якъ заснувъ, такъ спавъ ажь до вôторка вечера. Що не робила єго жѣнка, хочь и якъ тормоспла єго, а таки не могла єго скорше розбудити ажь того вечера. Заразъ по тôмъ заснувъ вôнъ знову и спить до нинѣ. Жѣнцѣ удало ся єго знову кôлька разôвъ розбудити, але все лишь на кôлька мінутъ. Бушь не хоче и не може нѣчого ѣсти; лишь вôдъ часу до часу впускають єму до губъ капку воды. Лѣкарѣ думають, що се якась дивна спячка єсть наслѣдкомъ пукненя якоись маленькои жилки въ мозку, сподѣвають ся однакожь, що въ станѣ Буша настане не задовго якась змѣна.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Будапештъ 13 червня. Ихъ Величества Цѣсарь и Цѣсарева дали 5000 зр. на убогихъ Будапешту.

Барцельона 13 червня. Розрухи тревають дальше. Межи робôтниками а войскомъ прийшло знову до бійки. Кôлькохъ людей ранено. Властителѣ фабрикъ въ околици Барцельоны застановили роботу, поки страйкъ не скôнчить ся. Въ наслѣдокъ стану облоги власти войсковû сконцентрували войско.

Сіґмарінґенъ 13 червня. Приѣхавъ тутъ румуньскій король.

Лінцъ 13 червня. На зелѣзничôмъ мостѣ коло Преґартенъ зôткнулись два тягаровû поѣзды, причôмъ 11 возôвъ розбилось. Зъ людей нѣхто не раневый.

Петербургъ 13 червня. „Русскій Инвалидъ“ констатує щирый характеръ стрѣчи монархôвъ въ Кіль и уважає се новою порукою, що европейскій миръ не буде нѣчимъ нарушеный.

Лондонъ 13 червня. Сердечне прпняте князя Фердинанда въ Анґліи, выкликало якъ найлѣпше враженє въ цѣлôмъ краю. Всѣ часописи обговорюють сей приѣздъ князя зъ одушевленємъ.

Берлинъ 13 червня. Капітанъ корабельный Дубасовъ, именованый маринарскимъ аташе при россійскôй амбасадѣ въ Берлинѣ.

Розкладъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

(важный вôдъ 1 мая с. р.)

Вôдходять:	Куреръ		Особовый			Мѣшаный
До Кракова	3·07	10·41	5·26	11·01	7·56	—
„ Пôдволочискъ зъ Пôдв.	3·10	—	10.02	10·52	—	—
(зъ голов. двор.) . .	2·58	—	9·41	10·26	—	—
„ Черновецъ	6·36	—	9·56	3·22	10·56	—
„ Стрыя	—	—	6·16	10·21	7·41	—
„ Белзця	—	—	9·51	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	7·36
„ Зымнои Воды . . .	—	—	4·36	—	—	—
Приходять:	Куреръ		Особовый			Мѣшан.
Зъ Кракова	6·01	2·50	9·01	6·46	9·32	—
„ Пôдволоч. на Пôдзам.	—	2·45	9·17	6·55	—	—
„ (на гол. двор). . .	—	2·57	9·40	7·21	—	—
„ Черновецъ	10·09	—	7·56	1.42	7·06	—
„ Стрыя	—	—	1·41	9·16	2·35	—
„ Белзця	—	—	4·48	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	8·32

Часъ львôвскій; рôвниця вôдъ середно-европейского (зелѣзничого) о 35 мінутъ: на зелѣзницяхъ 12 год., у Львовѣ 12 и 35 мін. Цифры товстû и пôдчеркненû мінуты означають часъ нôчный вôдъ 6 год. вечеромъ до 5 год. 59 мін. рано.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

надѣю. Коли побачивъ, що надзвычайными способами не вдѣє нѣчого, взявъ ся зъ подвôйною пильностію и ощадностію до свого ремесла. Зъ разу ишло поволи, але по роцѣ зглянувъ ся таки на него батько-столяръ та й поблагословивъ ихъ и звѣнчавъ.

Кôлька днѣвъ передъ весѣлємъ пôшовъ бувъ Чіпріяно до могилы Саида Садеха запросити обохъ Персôвъ на сей торжественный для него день. Але по нихъ и слѣду не було, хочь и якъ вôнъ кликавъ та пукавъ. Такожь и въ рôкъ пôзнѣйше, коли мавъ хрестити ся єго первородный, не знайшовъ ихъ, хочь зъ трома знакомыми сходивъ всѣ печеры.

Але зъ тои поры ходить Чіпріяно Конті що зимы, теперь вже зъ жѣнкою и дитиною, до могилы и пересидить коло неи цѣлый день.

Одного разу, коли я несподѣвано заставъ тамъ тыхъ людей, сказавъ Чіпріяно, розказавши менѣ отсю исторію: Чей колись може вернуть они знову. А хочь и не вернуть, то все таки добре, що я сюды выйду та згадаю про старого Абделмелека, котрый менѣ сказавъ: „Хто въ житю лишь забагає, того товаришемъ єсть нужда; роби, бо лишь въ роботѣ єсть благословеньство житя та памятай, що терпеливôсть єсть ключемъ до радости а поспѣхъ ключемъ до жалю.“ Коли такъ робити, то й скарбъ знайде ся.

Инсераты („оповѣщеня приватнû“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ также для „Ґазеты Львôвской“ принимае лишь „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де такожь знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнû“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ также для „Ґазеты Львôвскои“ вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона.

Дра Фридриха Ленґіля

БЕРЕЗОВЫЙ БАЛЬЗАМЪ

Самъ вже сокъ, природный, вытѣкаючій зъ березы наверченои, уходивъ вôдъ запамятныхъ часôвъ за найлѣпше средство на красу; але хемічно по припису вынаходця переробленый на бальсамъ, набирае вже майже чудесного дѣланя.

Якъ зъ вечера помастити нимъ лице або яке инче мѣсце на шкôрѣ, то вже на рано вôддѣлюе ся вôдъ шкôры майже незамѣтна лусочка, а шкôра сама стае свѣтло бѣлою и делікатною.

Сей Бальсамъ выгладжуе морщины на лици и вôспôвку и надае ему краску молодости; шкôрѣ надае вôнъ бѣлôсть, делікатнôсть и свѣжôсть, въ найкоротшôмъ часѣ устороняе веснѣвки, родимû плямы, червонôсть носа, вугры и всяку таку нечистоту шкôры.

Цѣна одного збанка вразъ зъ приписомъ ужитку зр. 1-50.

Дра Ленґіля **Бензове Мыло,**

найлагôднѣйше и для шкôры найзноснѣйше, кавалокъ по 60 кр.

Найчистѣйшій спірітусъ,

найлѣпшû

румы, горѣлки, розолісы, лікеры и пр.

въ Цѣс. кор. привілïованôй

Рафінеріи спірітусу, фабрицѣ руму, лікерôвъ и оцту

Юліюша Міколяша

у Львовѣ. 72

Чоколяда десерова.

Найбôльша фабрика на свѣтѣ—денна продажь 50.000 к°

Пôдроблюванє забезпечено.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товарôвъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ лакôтками, также по цукорняхъ.

Штучнû 73

зубы и щоки

пôсля найновѣйшого системы американьского въ каучуку, золотѣ и целюльоідѣ, якъ также всякû направы зубôвъ и то дешево, навѣть на раты споруджае ателіе дентистично-технічне

Б. БЕРҐЕРА

у Львовѣ ул. Кароля Людвика ч. 5. дôмъ Всп. п. Штроменґера.

ПРИГОТОВЛЕНЄ

на

ОДНОРОЧНЫХЪ ОХОТНИКÔВЪ

и до принятя въ

ц. и к. войсковû школы

починае ся въ приватнôй войсковôй приспособляючôй школѣ — **3 лютого с. р.**

Frisch, Wien 1, Schottenbasteingasse 4.

директоръ, ц. и к. майоръ въ пенс., упередъ проф. въ ц. и к. Академіи вôдъ жені и корпусѣ вôдъ мінъ и пр.

Проґрамы даромъ.

Поручае ся **ТОРГОВЛЮ ВИНЪ** Людвика Стадтміллера у Львовѣ. 30

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.